

РИК РИЪРДЪН
ПЪРСИ
ДЖАКСЪН
И БОГОВЕТЕ НА ОЛИМП

МОРЕТО НА ЧУДОВИЩАТА

Превод от английски Владимир Молев

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито книгата като цяло,
нито части от нея могат да бъдат възпроизведени
под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие: *The Sea of Monsters*
Text copyright © 2006 Rick Riordan
Permission for this edition was arranged through the
Nancy Galt Literary Agency.

Превод Владимир Молев
Редактор Вихра Василева
Коректор Таня Симеонова

Издава „Егмонт България“ ЕАД
1142 София, ул. „Фриъф Нансен“ 9
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Инвестпрес“ АД, София, 2016
Шеста допечатка
Общ тираж: 15 992 бр.
ISBN 978-954-27-0472-0

НАЙ-ДОБРИЯТ МИ ПРИЯТЕЛ ИЗБИРА СВАТБЕНА РОКЛЯ

Кошмарът започваше така:

Намирах се на пуста улица в градче на брега на морето. Беше посред нощ. Вилнееше буря. Палмите покрай пътя се огъваха от силния вятър. От двете ми страни се издигаха розови и жълти къщи с капаци по прозорците. В края на улицата, отвъд хибискусите, бушуваше океанът.

Флорида. Бях сигурен, че е Флорида, макар че никога не бях ходил там.

Изведнъж се разнесе тропот на копита. Обърнах се и видях Гроувър, който тичаше така, сякаш хрътките на Хадес бяха по петите му.

Да, „копита“ казах.

Гроувър беше сатир. От кръста нагоре приличаше на обикновен несъразмерен тийнейджър, с пъпки и рехава брадичка. Вярно че ходеше малко странно, но ако не го хванете без панталони (което не ви препоръчвам), изобщо не бихте заподозрели, че не е човек. Широките джинси и кецовете прикриваха копитата му и козината по краката.

Гроувър беше най-добрият ми приятел в шести клас. Миналото лято заедно с него и едно момиче – Анабет, преживяхме страхотни приключения и успяхме да

спасим света. После Гроувър се отправи на опасно пътешествие, от което нито един сатир не се беше върнал жив, и оттогава не го бях виждал.

В съня ми козята му опашка подскачаше, а той държеше кецовете в ръцете си – събуваше ги винаги когато му се налагаше да тича. Препускаше покрай малките заведения за туристи и бараките за сърфове под наем, а вятърът превиваше палмите почти до земята.

Гроувър беше ужасен от това, което го преследваше. Идваше откъм плажа. По козината му имаше пясък. Беше избягал отнякъде. Опитваше се да се измъкне от нещото, което беше по петите му.

Над тътена на бурята се разнесе страховито ръмжене. Иззад сатира се надигна огромен силует. Удари се в една улична лампа и крушката се пръсна с порой от искри.

Гроувър се препъна, трепереше от страх.

– Трябва да се измъкна! – шепнеше си той. – Трябва да ги предупредя!

Не виждах ясно какво го преследва, но чувах как нещото мърмори и проклина. Земята под краката му трепереше. То приближаваше. Гроувър зави рязко зад ъгъла и спря. Беше се озовал в двор, пълен с магазини. Нямахме време да изтича обратно. Ураганният вятър беше отворил най-близката врата. Над зацапаната витрина висеше надпис: „Булчински бутик „Свети Августин“.

Гроувър влетя вътре и се шумгна зад една закачалка с булчински рокли.

Великанският силует стигна до бутика. Усетих миризмата, която лъхаше от него – отвратителна смесица от мокра вълна, гнило месо и онзи странен кисел мирис на чудовище: като на скункс, хранен само с боб и люти чушки.

Гроувър трепереше зад роклите. Сянката отмина.

Настана тишина, чуваше се само плющенето на дъжда. Гроувър си пое дълбоко дъх. Чудовището не го беше забелязало.

Блесна светкавица. Витрината на магазина се разлетя на парчета и се разнесе гръмогласен вик:

– Хванах те!

Изправих се рязко в леглото. Треперех.

Наоколо нямаше и следа от чудовища. Не вилнееше буря.

През прозорците на стаята ми надничаха първите лъчи на слънцето.

За миг като че ли по стъклото мина сянка – сянка в човешка форма, – но на вратата се почука и мама изви-ка:

– Пърси, закъсняваш!

Сянката изчезна.

Сигурно ми се беше сторило. Все пак апартаментът ни бе на петия етаж, а аварийното стълбище беше толкова прогнило, че никой не би се осмелил да се изкачи по него. Да, най-вероятно само ми се беше сторило.

– Побързай, скъпи – обади се отново мама. – Днес е последният ден от учебната година. Радваш се, нали? Този път успя!

– Идвам – измърморих.

Бръкнах под възглавницата. Пръстите ми стиснаха химикала, с който не се разделях никога. Дори докато спях! Извадих го и прочетох надписа на старогръцки върху него: Анаклусмос. Въртоп.

Понечих да сваля капачката, но нещо ме възпря. Не

бях използвал меча от толкова отдавна...

А и освен това, след като разбих скрина с порцелановия сервиз с едно копие, мама ме накара да обеща да не си играя с опасни оръжия в апартамента. Оставих Въртоп на шкафчето и се измъкнах от леглото.

Облякох се бързо. Опитвах се да не мисля за кошмара, чудовищата и сянката на прозореца ми.

„Трябва да се измъкна! Трябва да ги предупредя!“

За какво говореше Гроувър?

Докоснах гърдите си със събрани три пръста – палец, показалец и среден – на дясната ръка и след това ги тръснах настрани – дъвен жест за прогонване на злото, който Гроувър ми беше показал.

Сънят ми не можеше да е истина.

Последният ден от учебната година. Мама беше права, трябваше да се радвам. За първи път в живота си бях изкарал цяла година в едно училище, без да ме изключат. Без странни случки. Без сбивания в класната стая. Без учители, които се превръщат в чудовища и се опитват да ме убият с отровни сандвичи и избухливи домашни. Утре заминавах за най-страхотното място на света – лагера на децата на боговете.

Оставаше ми само един ден. Едва ли и на мен ми беше по силите да го прецакам.

Както обикновено, дори и не подозирах колко греша.

За закуска мама беше приготвила сини гофрети и сини яйца. Тя винаги отбелязваше специалните поводи със синя храна. Вероятно така изразяваше убеждението

си, че всичко е възможно. Пърси може да мине в осми клас. Гофретите може да са сини. Ей такива малки чудеса.

Седнах на масата да закуся, а мама се хвана да измие чиниите. Беше облечена в работната си униформа – синя пола и блуза на червено-бели райета. Така бяха длъжни да се обличат всички продавачки в магазина за бонбони, в който работеше. Дългата ѝ кафява коса беше вързана на опашка.

Гофретите бяха вкусни, но явно не им се бях нахвърлил с обичайния си апетит, тъй като мама ме погледна и се намръщи.

– Добре ли си, Пърси?

– Да.

Но тя винаги познаваше, когато нещо ме притесняваше. Избърса ръцете си и се настани срещу мен.

– Училището или...

Нямаше нужда да довършва изречението. Знаех за какво ме пита.

– Мисля, че Гроувър е загазил – отвърнах аз и ѝ разказах съня.

Мама облиза устни. Не говорехме често за другата страна на живота ни. Опитвахме се да живеем нормално, доколкото беше възможно, но тя знаеше за Гроувър.

– Няма защо да се тревожиш, скъпи – рече мама. – Гроувър вече е голям сатир. Ако му се е случило нещо, със сигурност ще ни се обадят... от лагера. – При произнасянето на последната дума раменете ѝ се напрегнаха.

– Какво криеш от мен? – попитах.

– Нищо. Чуй, имам предложение за теб. Следобед ще отпразнуваме края на учебната година. Ще ви заведе с

Тайсън в „Рокфелер Сентър“, в любимия ти магазин за скейтборд.

О, колко изкушаващо звучеше! Парите вечно не достигаха. Заради вечерните лекции на мама и таксата за моето частно училище, не можехме да си позволим глестотии като купуването на скейтборд. Но въпреки това долових някакво притеснение в гласа ѝ.

– Чакай малко! Нали довчера трябваше да си приготвям багажа за лагера?

Тя завъртя кърпата в ръцете си.

– Ами, скъпи... Снощи ми се обади Хирон.

Сърцето ми отиде в петите. Хирон беше директорът по учебната част на лагера. Щом ѝ се беше обадил, значи се беше случило нещо сериозно.

– И какво ти каза?

– Той смята, че може да е опасно да отидеш там точно сега. Предлага да почакаш малко.

– Да почакам ли? Как така ще е опасно? Нали съм син на Посейдон? Лагерът е единственото място на земята, където ще съм на сигурно място!

– По принцип е така, скъпи. Но заради проблемите...

– Какви проблеми?

– Пърси... Съжалявам. Надявах се да поговорим за това следобеда. Не мога да ти го обясня сега. Вероятно дори и самият Хирон не би могъл. Всичко се случи толкова внезапно...

Главата ми бучеше. Как така не можеше да отида в лагера? Стотици въпроси напиреха в устата ми, но в този миг часовникът в кухнята оповести, че е станало и половина.

Мама изглеждаше едва ли не облекчена.

– Седем и половина, скъпи. Трябва да тръгваш. Тайсън ще те чака.

– Но...

– Ще поговорим следобед, Пърси. Хайде, ще закъснееш за училище.

Изобщо не ми беше до ходенето на училище, но по очите ѝ познавах, че ако я притиснех още малко, щеше да се разплаче. Освен това беше права за Тайсън. Ако закъснеех за срещата ни в метрото, щеше да се притесни. Беше го страх да пътува сам.

Събрах си нещата, но на прага се спрях.

– Мамо, тези проблеми в лагера... Възможно ли е да имат нещо общо със съня ми за Гроувър?

Тя избягна погледа ми.

– Ще поговорим следобед, скъпи. Тогава ще ти обясня... доколкото мога.

Измърморих недоволно и се спуснах тичешком по стълбите, за да хвана трамвая.

Нямах представа, че обещаният ни разговор никога нямаше да се състои.

Нито пък, че щеше да измине много време, преди отново да се прибера у дома.

Щом изскочих навън, погледът ми се спря на сградата отсреща. Стори ми се, че зърнах тъмна сянка – човешки силует на фона на тухлената стена. В следващия миг тя трепна и изчезна.

ИГРАЯ НА НАРОДНА ТОПКА С ЧОВЕКОЯДЦИ

Денят започна съвсем нормално. Или поне дотолкова нормално, колкото беше обичайно за училището „Мериуедър“.

То беше от онези „модерни“ училища в Манхатън, в които децата седят на възглавници на пода, вместо на чинове, не се пишат оценки и учителите ходят с джинси и тениски на рокгрупи.

На мен ми харесваше. Като повечето деца на богове имах синдром на дефицит на вниманието (СДВ) и дислексия и не се справях много добре в обикновените училища, дори и когато не ме изключваха от тях. Единственият недостатък на „Мериуедър“ беше, че учителите винаги гледаха положително на нещата, а не всички ученици бяха... ами, положителни типове.

Ето например, първият ни час беше по английски. Предполагаше се, че трябваше да сме прочели книгата „Повелителят на мухите“, в която се разказваше как едни деца попадат на необитаем остров и там направо подивяват. Затова, вместо изпит накрая на годината, учителят ни изпрати за един час на двора сами, без надзор, за да видим какво ще стане. И какво стана – страшно меле между различните класове, замеряне с камъни и блъскане под коша за баскетбол. В дъното на повечето

от тези разправи и беше побойникът на училището Мат Слоун.

Слоун не беше кой знае колко едър и силен, но беше адски нахакан. Гледаше като питбул, ходеше с дълга черна коса и носеше скъпи, но скъсани и омърляни дрехи, сякаш искаше да покаже, че не му пука колко богати са майка му и баща му. Един от предните му зъби беше счупен, тъй като веднъж се беше качил в поршето на баща си и се беше забил в табелата „Внимание! Пресичащи деца!“.

Така или иначе, той се заяждаше с всички, докато накрая не направи грешката да си пробва късмета с моя приятел Тайсън.

Тайсън беше единственият бездомник в нашето училище. С мама предполагахме, че е бил изоставен от родителите си, защото... Как да го обясня? Той просто беше различен. Беше висок един осемдесет и пет и едър като Йети, но лесно се разплакваше и го беше страх от всичко, направо подскачаше от сянката си. Лицето му беше грубо и доста свирепо. Нямах представа какъв цвят бяха очите му, тъй като така и не можех да се насила да погледна по-нагоре от разкривените му зъби. Гласът му беше плътен като на мъж, но Тайсън говореше странно, като малко дете – може би защото никога преди не беше ходил на училище, преди да се появи в „Мериудър“. Носеше избелели джинси, мръсни кецове четиресет и пети номер и скъсана памучна риза. Миришеше на нюйоркска улица, защото живееше в един кашон от хладилник на Седемдесет и втора.

„Мериудър“ го беше осиновило в резултат на някакъв проект, чиято цел явно беше да повиши самочувств-

вието на останалите деца. За съжаление, повечето от тях не понасяха Тайсън. Веднага щом разбраха колко е плашлив въпреки невероятната си сила и страшния си вид, те повишаваха самочувствието си, като го торможеха. В общи линии аз бях единственият му приятел, което означаваше, че нямах други приятели, освен него.

Мама се беше оплаквала хиляди пъти на ръководството на училището, че не правят достатъчно за Тайсън, но без никакъв резултат. Социалните работници твърдяха, че той не съществува. Кълнях се, че били ходили на Седемдесет и втора и не го били намерили, макар че за мен е напълно необяснимо как може да не видиш едно хлапе гигант, живеещо в кашон от хладилник.

Както и да е, Мат Слоун го издебна и го перна отзад по врата. Тайсън се сепна, реагира инстинктивно и го бутна с всичка сила. Слоун отхвъркна няколко метра назад и се спъна във въжетата, с които си играеха по-малките.

– Олигофрен! – извика Слоун. – Защо не си седиш в кашона на улицата?

Тайсън се разплака. Седна на катерушката и от тежестта му напречното желязо се изкриви. Той наведе глава.

– Остави го на мира, Слоун! – обадох се аз.

– Защо се месиш, Джаксън? – изсъска той. – Можеше и да имаш приятели, ако не се движеше само с този идиот!

Стиснах юмруци. Усетих как лицето ми пламна.

– Не е идиот! Тайсън е просто...

Загърсих точната дума, но Слоун не ме слушаше. Тъпите му приятели се заливаха от смях. Като че ли този

път около него имаше повече момчета. Обикновено вървеше с един-двама лакеи до себе си, но сега го заобикаляха поне десетима. Повечето от тях ги виждаха за първи път.

– Само почакай да дойде часът по физическо, Джайксън! – извика заплашително Слоун. – Мъртъв си!

След края на часа господин Де Мило, учителят по английски, дойде да огледа бойното поле. Обяви, че чудесно сме разбрали „Повелителят на мухите“. Били сме се справили прекрасно и нямало да станем насилници, когато пораснем. Мат Слоун кимаше ентузиазирано, след това се извърна и ми се ухили така, че му се видя нащърбеният зъб.

Тайсън спря да плаче едва след като му обещах, че ще го черпя със сандвич с фъстъчено масло на обяд.

– Аз олигофрен ли съм? – попита той.

– Не! – Стиснах зъби безпомощно. – Мат Слоун е олигофрен!

Тайсън още подсмърчаше.

– Ти си добър приятел. Ще ми липсваш догодина... ако не ме...

Замълча. Явно все още не знаеше дали догодина щяха да го поканят пак в училището. Зачудих се дали директорът изобщо си беше направил труда да говори с него.

– Не се тревожи, здравеняко – смутолевих аз. – Всичко ще е наред.

Тайсън ме погледна с такава благодарност, че нямаше как да не се почувствам като изпечен лъжец. Как можех да обещаю на хлапе като него, че всичко ще бъде наред?

Следващият ни час беше посветен на физико-химич-

ните явления. Госпожа Тесла ни даде за задача да смесваме различни вещества, докато не се получи експлозия. Дватамата с Тайсън работихме заедно. Ръцете му бяха доста големи за малките епруветки, които трябваше да използваме. Без да иска, той събори един поднос с различни химикали и от пода веднага се издигна оранжев пушек.

След като госпожа Тесла ни изведе от лабораторията и повика специалисти за почистване на опасни отпадъци, тя заяви, че двамата с Тайсън сме били родени химици. Били сме първите, изпълнили успешно поставената задача за по-малко от трийсет секунди.

Радвах се, че сутринта минава бързо, тъй като така нямах възможност да се задълбавам в проблемите си. Направо ми приляваше при мисълта, че в лагера е станало нещо. На всичкото отгоре, не можех да прогоня спомена от кошмара, който бях сънувал. Мъчеше ме ужасното предчувствие, че Гроувър е в опасност.

В часа по география, докато рисувахме паралели и меридиани, от тетрадката ми изпадна снимка на приятелката ми Анабет по време на ваканцията във Вашингтон. Беше облечена с оранжевата си тениска от лагера, с джинси и джинсово яке. Русата ѝ коса беше вързана с кърпа. Стоеше пред мемориала на Линкълн със скръстени ръце и изглеждаше невероятно горда, все едно тя го беше проектирала. Анабет искаше да стане архитект, когато порасне, и затова постоянно обикаляше известните сгради и паметници на културата. В това отношение беше доста странна. Беше ми пратила снимката по имейла след пролетната ваканция, а аз я разпечатах и от време на време я гледах, за да се уверя, че Анабет наис-

тина съществува, а лагерът не е само плод на моето въображение.

Искаше ми се Анабет да е тук. Тя щеше да знае какво означава сънят ми. Не си го признавах, но Анабет беше по-умна от мен, макар че понякога ме дразнеше.

Понечих да прибера снимката в тетрадката и в този миг Мат Слоун се пресегна и я дръпна.

– Хей! – извиках.

Слоун погледна снимката и се ококори.

– Не може да бъде! Коя е тази, Джаксън? Да не е твоята...

– Върни ми я!

Ушите ми пламтяха.

Слоун я подаде на тъпите си приятели, които се разкикотиха и започнаха да мляскат по нея с омазаните си с лиги устни. Не ги познавах, сигурно бяха дошли на посещение, тъй като на гърдите си носеха раздадени от учителката листчета с онези глупави надписи „Здрасти! Аз съм...“. Чувството им за хумор явно беше доста извратено, тъй като си бяха написали странни имена като РАЗБИВАЧЪТ НА ЧЕРЕПИ, ТРОШАЧЪТ НА КОСТИ и ПОБОЙНИКЪТ. Никой нормален човек не би се кръстил така, нали?

– Тези момчета ще се преместят тук догодина – заяви Слоун самодоволно, сякаш с това щеше да ме изплаши. – Сигурен съм, че могат да си платят таксата за разлика от твоя умствено изостанал приятел.

– Не е умствено изостанал!

Едва се съдържах да не му фрасна един в муцуната.

– Толкова си загубен, Джаксън! Направо трябва да ми благодариш, че ще те избавя от мъките ти следващия час.

Едрите му приятелчета съдвкаха снимката. Идеше ми да ги разпердушиня, но Хирон ми беше заповядал никога да не изливам гнева си върху простосмъртни, колкото и да са отворителни. Можех да се бия само с чудовища.

Въпреки това нямаше как да не се запитам какво ли щеше да стане, ако Слоун узнаеше кой съм всъщност...

Удари звънецът.

С Тайсън излязохме в коридора и в този миг чух момичешки глас да шепне:

– Пърси!

Огледах се, но никой не ми обръщаше внимание. Какво ми ставаше? Вероятността някое момиче от „Мериуедър“ да ме повика беше по-ниска и от нула.

Но преди да се зачудя дали не съм започнал да халюцинирам, тълпата ни повлече към салона. Започваше часът по физическо. Треньорът беше обещал да ни пусне да играем на народна топка, а Мат Слоун се беше закачил да ме убие.

В „Мериуедър“ екипът за физическо беше сини шорти и шарена тениска. За щастие, през повечето време играехме в салона и рядко излизахме да тичаме из квартала, тъй като хората щяха да ни вземат за шайка хлапета от хипарска комуна.

Тъй като исках да избегна Слоун, аз се преоблякох набързо. Вече бях готов и тъкмо се канех да изляза от съблекалнята, когато Тайсън се обади:

– Пърси...

Той беше още по джинси и риза. Стоеше до вратата на залата за вдигане на тежести и държеше торбата с екипа в ръка.

– Нали ще... въз...

– А, да. – Опитах се да скрия раздразнението си. – Разбира се.

Тайсън се шмугна в залата. Аз застанах отпред, за да го изчакам да се преоблече. Беше ми малко неудобно да го пазя така, но той всеки път ме молеше. Сигурно защото беше твърде окосмен и имаше ужасен белег на гърба, за който все не ми стигаше смелост да го попитам как го е получил.

Така или иначе, опитът ми показваше, че ако другите момчета започнеха да дразнят Тайсън, докато се преоблича, той така се въбесяваше, че започваше да изтръгва вратичките на шкафчетата.

Влязохме в салона. Треньорът Нънли седеше на бюрото си и четеше „Спортс Илюстриейтид“. Нънли беше на около един милион години, с очила, без зъби и с мазна сива коса. Приличаше ми на сбръчканата мумия на оракула в лагера, само дето треньорът се движеше много по-малко и не издишваше зелен дим. Или поне не бях виждал да го прави.

– Може ли аз да бъда капитанът, тренер? – попита веднага Мат Слоун.

– А? – Треньорът вдигна глава от списанието и измърмори: – Хмм.... Мда....

Слоун се ухили широко и започна да си избира играчи. Посочи мен за капитан на другия отбор, но аз няха голям избор, тъй като всички, които тренираха, както и по-харесваните момчета в класа, минаха на негова страна. Както и голямата група посетители.

При мен останаха Тайсън, лудият по компютрите Кори Бейлър, математическият гений Радж Мандали и

още пет-шест от жертвите на Слоун и шайката му. По принцип Тайсън ми стигаше – той струваше колкото половин отбор, – но непознатите приятели на Слоун бяха високи и едри почти колкото него, а и бяха шестима.

Мат Слоун извади мрежата с топките и я изсипа в средата на салона.

– Страх ме е – прошепна Тайсън. – Усещаш ли?

– Какво? – премигах объркано аз.

– Тяхната миризма – той посочи новите приятели на Слоун. – Миришат странно.

Посетителите лениво загаряваха и ни гледаха преценяващо, сякаш се канеха набързо да ни видят сметката. Не спирах да се чудя откъде се бяха появили. Явно там хранеха децата със сурово месо и ги биеха с камшици.

Слоун наду свирката на треньора и играта започна. Отборът му зае мястото си, Радж Мандали извика нещо на урду, което вероятно означаваше: „Ще напълня гашите!“ и хукна към вратата. Кори Бейлър се опита да пропъззи зад успоредката. Останалите от моя отбор трепереха като трепетлики и се мъчеха да се слоят с пода.

– Тайсън – обадих се аз, – какво ще...

Топката се заби в корема ми. Тупнах по задник на пода. Момчетата от другия отбор избухнаха в смях.

Всичко пред мен плуваше. Все едно ме беше халосала някоя горила и ми беше изкарала въздуха. Не можех да повярвам, че е възможно някой да хвърли топка толкова силно.

– Наведи се! – извика Тайсън.

Претърколих се настрани и край ухото ми със светлинна скорост прелетя нова топка.

Бум!

Тя се стовари в стената до успоредката и Кори Бейлър изпищя.

– Хей! – обадох се възмутено. – Така може да убиете някого!

Момчето, на чието листче на гърдите пишеше **ПОБОЙНИКЪТ** ми се усмихна злобно. Изведнъж ми се стори доста по-едър. Дори по-висок от Тайсън. Бицепсите му издуваха тениската.

– Точно това е целта, Персей Джаксън! Точно това е целта!

Косата ми настръхна от злобата, с която произнесе името ми. Никой не ме наричаше Персей, освен малцината, които знаеха истината. Приятелите... и враговете ми.

Какво беше казал Тайсън? Че миришат странно?

Чудовища!

Непознатите видимо растяха. Вече не бяха деца, а триметрови великани с огнени очи, остри зъби и космати ръце с татуировки на змии, голи жени и прободени със стрели сърца.

Мат Слоун изгърва топката.

– Леле! Вие не сте от Детройт! Кои...

Останалите момчета от неговия отбор хукнаха с писъци към изхода, но Разбивачът на черепи метна топката, тя профуча край главата на Радж Мандали, който тъкмо беше стигнал до прага, удари вратата и тя се затвори под носа му. Радж и още неколцина я задърпаха с всички сили, но тя не помръдна, все едно беше омагьосана.

– Пуснете ги! – извиках на великаните.

Побойникът изръмжа. На бицепса си имаше татуировка „Побойник + Слаткишчето = ВЛ“.

– Искаш да пуснем нашите вкусни хапки? Няма да стане, сине на бога на моретата! Ние, лестригоните, не сме дошли само за да те убием. А и за да се нахраним!

Вдигна ръка и в средата на салона се появи нова мрежа с топки, само че не гумени, а от бронз, големи колкото гюлета и с дупки, от които бликаше огън. Вероятно бяха адски горещи, но великаните ги държаха с голи ръце.

– Тренер! – извиках.

Нънли сънливо вдигна глава, но като че ли не забеляза нищо странно. Това беше проблемът с простосмъртните. Вълшебна мъгла скриваше истинския външен вид на чудовищата и боговете и затова смъртните виждаха само това, което можеха да си обяснят. На тренъора сигурно му се струваше, че няколко по-едри деца разпердушават по-малките, както си му е редът. Останалите вероятно виждаха как приятелите на Мат Слоун се готвят да ни замерят с гранати. (Нямаше да е за първи път.) Така или иначе, осъзнавах как никой не си дава сметка, че сред нас има истински кръвожадни човекоядци.

– Хмм... – измърмори тренърът. – Честна игра, момчета, без мръсни номера.

После отново заби нос в списанието.

Трошачът на кости хвърли гюлето си към мен. Отскочих настрани и пламтящата бронзова комета прелетя покрай рамото ми.

– Кори!

Тайсън го издърпа иззад успоредката секунда преди топката да експлодира в нея. Разхвърчаха се димящи парчета.

– Бягайте! – извиках на съотборниците си. – От другата врата!

Те хукнаха към съблекалните, но Побойникът вдигна ръка и вратата се затръшна.

– Никой няма да мръдне оттук, докато не свърши играта – изрева той. – А играта няма да свърши, докато не ви изядем!

Той метна огнена топка. Момчетата се пръснаха като пилци и тя проби огромен кратер в пода на салона.

Посегнах да извадя Въртоп, който винаги ми беше в джоба, и едва тогава осъзнах, че бях по шорти. Нямах джобове. Въртоп беше в джинсите ми в съблекалнята. А вратата на съблекалнята беше затворена. Бях напълно беззащитен.

Нова огнена топка полетя към мен. Тайсън ме бутна настрана, но взривната вълна ме застигна. Озовах се на пода, замаян от пушека, тениската ми тлееше на няколко места. Двама великани се взираха кръвожадно в мен.

– Месо! – изръмжаха те. – Месо от герой за обяд!

Те едновременно се прицелиха в мен.

– Трябва да помогна на Пърси! – извика Тайсън и скочи пред мен. В същия миг великаните хвърлиха топките.

– Тайсън, недей! – опитах се да го спра, но вече беше късно.

Двете топки се стовариха върху него... Не, той ги беше хванал! Тайсън, който беше толкова пипкав, че постоянно трошеше спруветки в лабораторията и чупеше катерушките на двора, беше успял да хване летящите с хиляда километра в час нажежени гюлета. Без да се мае, той веднага ги метна обратно към изненаданите ни врагове и бронзовите топки се стовариха в гърдите им.

– Аааа!

Великаните изчезнаха в огнени стълбове – категорично доказателство, че наистина бяха чудовища. Чудовищата не умираха, а просто се разпадаха на пушек и прах. Така поне героите не трябваше да се занимават с чистене след битка.

– Братята ми! – изрева Побойникът. Стисна юмруци и татуировката му се раздвижи. – Ще си платиш за това!

– Тайсън! – извиках. – Пази се!

Ново гюле се носеше към нас. Тайсън едва успя да го отбие настрани. То прелетя над главата на треньора Нънли и се приземи върху пейките с оглушителен трясък.

Измежду димящите кратери на пода се шураха и пишяха деца. Други удряха по вратата и викаха за помощ. Слоун стоеше в средата на салона като вкаменен и смайно гледаше как смъртоносните гюлета летят покрай него.

Треньорът Нънли все така не виждаше нищо. Почука по слушалката на слуховото си апаратче, явно от взривовете беше доловил някакво прашене в ушите си, но не вдигна глава от списанието.

Бумтенето сигурно отекваше в цялото училище. Все някой щеше да дойде да ни помогне – директорът, полицията.

– Ще победим! – изрева Побойникът. – Ще оглозгаме кокалаците ви!

Помислих си, че явно прекалено се вживяваше в играта, но преди да успее да си отвори устата да му го кажа, той вдигна ново гюле. Останалите великани последваха примера му.

Това беше краят. Тайсън нямаше как да спре всички-те топки едновременно. И без това ръцете му сигурно вече бяха сериозно обгорени. Без меча ми...

Хрумна ми една налудничава идея.

Хукнах към вратата на съблекалнята.

– Дръпнете се! – заповядах. – Махнете се от вратата!

Зад гърба ми избухнаха нови взривове. Тайсън беше метнал обратно две от гюлетата и беше превърнал в прах двама от великаните.

Оставаха още двама.

Една топка се понесе право към мен. Насилих се да изчакам и в последната секунда се метнах настрани, а огненото гюле се стовари върху вратата на съблекалнята.

Много добре знаех, че във всяка момчешка съблекалня се събират достатъчни газове, за да предизвикат експлозия, така че изобщо не се изненадах, когато огнената топка възпламени всичко в едно огромно *бууум!*

Стената се срути. Из целия салон се разлетяха парчета от шкафчета, чорапи, ленти и най-различни други гадости.

Хвърлих поглед през рамо. Тайсън забиваше юмрук в лицето на Трошача на кости. Великанът се сви на две. Но последният от човекоядците, Побойникът, беше проявил съобразителност и беше запазил гюлето си, дебнейки подходяща възможност. И в мига, в който Тайсън се обръщаше към него, той хвърли топката.

– Не! – изпъшках.

Гюлето удучи Тайсън право в гърдите. Ударът го запрати в стената и тя се срути върху него. Появи се дупка към улицата. Нямах представа как беше възможно Тайсън да е още жив, но той изглеждаше само леко за-

шешетен. Бронзовото гюле димеше в краката му. Тайсън посегна към него, но се олюля и падна върху купчината тухли.

– Е, май останах само аз! – извика Побойникът. – Като гледам, има достатъчно месце да си взема после и за вкъщи!

Взе ново гюле и се прицели в него.

– Недей! – обадох се аз. – Дошъл си за мен, нали?

Великанът изсумтя.

– Значи искаш да умреш пръв, така ли?

Трябваше да направя нещо. Въртоп беше някъде из руините наоколо.

Зърнах джинсите си сред димящата купчина дрехи в краката на великана. Ако успеех да стигна до тях... Знаех, че нямах шанс, но въпреки това поех напред.

Побойникът се разсмя.

– Обядът ми идва сам.

Вдигна ръка, за да метне гюлето. Затаих дъх – този път нямаше да ми се размине.

Изведнъж великанът застина. Смайване изтри гържествуващата му усмивка. Тениската над пъпа му се разцепи и се появи нещо като рог. Не, не беше рог, а искрящо острие на нож.

Гюлето падна от ръката му. Чудовището се взря в ножа, който го беше пробол откъм гърба.

– О! – Той се разпадна в зелен пушек и за миг си помислих колко ли щеше да страда „Слаткишчето“.

От пушека изскочи Анабет. Лицето ѝ беше омацано и изподрано. На гърба ѝ висеше опърпана раница, от джоба стърчеше бейзболната шапка невидимка, в ръката си държеше бронзов нож, буреносносивите ѝ очи искряха,

сякаш в продължение на хиляди мили я бяха преследвали зли духове.

Мат Слоун, който през цялото време не беше помръднал, най-сетне се посъвзе. Премига срещу Анабет и явно я позна от снимката, която беше измъкнал от тетрадката ми.

– Това е момичето... Това е момичето...

Анабет го халоса по носа и той се просна на пода.

– Да не си посмял да закачаш отново приятеля ми!

В салона бушуваха пламъци. Момчетата тичаха наоколо и пищяха. Виеха сирени, някакъв глас нареждаше нещо по високоговорителите в коридора. През стъклената врата виждах как директорът – господин Бонсай, се мъчи да отвори; зад него се бяха скупчили още учители.

– Анабет – подех смаяно, – как... Откога си тук?

– От сутринта. – Тя прибра ножа в канията. – Опитах се да издебна подходящ момент да поговорим, но все не успявах да те хвана сам.

– Значи сянката, която видях ... – Лицето ми пламна. – Богове, надничала си в стаята ми!

– Нямаме време за обяснения! – отвърна строго тя, но също се изчерви. – Не исках да...

– Насам! – обади се женски глас. Вратата се отвори и възрастните нахлуха в салона.

– Ще се видим отвън – каза Анабет. – Доведи и него! – и тя посочи Тайсън, който все още седеше замаян сред отломките от стената. За моя изненада, в погледа ѝ долових презрение.

– Какво?

– Нямаме време – рече тя. – Побързай!

Нахлупи вълшебната бейзболна шапка, която ѝ беше подарък от майка ѝ, и изчезна.

Така останах сам наред горящия салон в мига, в който вътре се озоваха директорът заедно с половината учители и двама полицаи.

– Пърси Джаксън? – обади се господин Бонсай. – Какво... как...

Тайсън изстена и се надигна изпод съборените тухли и парчета мазилка.

– О, как боли!

Мат Слоун дотича при нас. Изглежда ме уплашено и извика:

– Пърси беше, господин Бонсай! Той подпали салона! Треньорът Нънли ще ви каже! Той видя всичко!

Треньорът Нънли спокойно си четеше списанието, но за зла беда, щом чу името си, вдигна глава и измърмори:

– А? Хмм, мда...

Учителите се обърнаха към мен. Знаех, че няма да ми повярват, дори и да им кажех истината.

Измъкнах Въртоп от прогорените си джинси, дръпнах Тайсън за ръката и изскочихме на улицата през отвора в стената.

ИЗЛЕЗЛИ ЗАГЛАВИЯ ОТ Рик Риърдън

ПЪРСИ ДЖАКСЪН И БОГОВЕТЕ НА ОЛИМП

Похитителят на мънии
Морето на чудовищата
Проклятието на титана
Битката за Лабиринта
Последният олимпийец

ГЕРОИТЕ НА ОЛИМП

Изчезналият герой
Синът на Нептун
Знакът на Атина
Домът на Хадец
Кръвта на Олимп

Досиетата на героя
Дневниците на героя

Гръцките богове на Пърси Джаксън
Гръцките герои на Пърси Джаксън

ХРОНИКИТЕ НА КЕЙН

Червената пирамида
Огненият престол
Сянката на змея

МАГНУС ЧЕЙС И БОГОВЕТЕ НА АСПАРД

Мечът на лятото

ИЗПИТАНИЯТА НА АПОЛОН

Скритият оракул